

Роднинство и служба.

(В. далъ)

Живѣлъ нѣкога единъ старецъ съ двамата си синове. Малкиятъ братъ отишълъ войникъ, а голѣмиятъ останалъ при баща си. Умрѣлъ стариятъ и голѣмиятъ станалъ пълень стопанинъ на имотитѣ му.

Следъ време се върналъ малкиятъ братъ отъ служба. Поклонилъ се на баща си до земята и го помолилъ да му отдѣли частъта, която му се пада отъ бащина имотъ.

— Искамъ, — казалъ — да живея въ своя кжща.

Голѣмиятъ братъ постжпилъ по братски: раздѣлилъ имота на две равни половини.

Малкиятъ братъ си построилъ кжща, уредилъ си стопанство и се задомилъ. И заживѣли си братята по братски, помагали си единъ другъ съ дума и дѣло, а малкиятъ почиталъ голѣмия като баща.

Дошло време да се избере новъ кметъ на мѣстото на стария. Събрали се селянитѣ отъ околнитѣ села и избрали за кметъ малкия братъ, като човѣкъ, който много е видѣлъ и патилъ, па, освѣнъ туй; като човѣкъ грамотенъ. И започналъ да кметува малкиятъ братъ по съвестъ.

Отишълъ новиятъ кметъ въ централното село и почналъ да управлява.

Селото, дето живѣли братята, било построено по високия брѣгъ на една рѣка. Отъ дъждовнитѣ порои въ селото се образувалъ ровъ, който съ течение на годинитѣ ставалъ все по-голѣмъ, додето почналъ да подронва кжщуркитѣ. Събралъ новиятъ кметъ селянитѣ и имъ заповѣдалъ да издигнатъ въ края на рова високъ плетъ, а срѣдата да изпълнятъ съ прѣстъ, като наредилъ всѣки стопанинъ да хвърли по шестъ кола прѣти и по десетъ прѣстъ, за да го затрупатъ. Заповѣдалъ и си заминалъ.

Следъ нѣколко време кметътъ пакъ се завърналъ въ своето село и що да види, — заповѣдта му не била изпълнена, а рова станалъ още по-голѣмъ. Повикалъ кметътъ селянитѣ и ги попиталъ, защо не сж изпълнили нарежданията му. Единъ селянинъ му отговорилъ:

— Братъ ти е виновенъ, защото той развали